

Vej skaffet mig en Del Oplysninger om dette Spørgsmaal, og jeg vil udtale, at hvis jeg havde haft disse Oplysninger i Hænde noget tidligere, vilde jeg ikke have taget det Standpunkt, som jeg har taget, saa vilde jeg ikke være gaaet med til at nægte dette Beløb. Det drejer sig i Virkeligheden om meget væsentlige Forbedringer nede ved Vordingborg Sindssygeanstalt. Denne Anstalt, er jo den eneste i Danmark, til hvilken man har knyttet et større Landbrug, og det anses af Sindsygelæger for at være særdeles heldigt at kunne beskæftige disse ulykkelige Mennesker ved Landbrug, saa at de kunne faa noget at sysle med, hvormed de kunne adspredde deres Tanker, og ikke være udsatte for, som det er Tilfældet med mangfoldige sindssyge, at fortæres af Tungsindehed. I 1897 bevilgede vi en ny Ladebygning, i Fjor blev der bevilget en ny Svinstald til Anstalten, og nu ønsker den meget at faa bygget en ny Kvæg- og Hestestald. Den har ganske vist en saadan i Øjeblikket, men den ligger mellem Anstaltens øvrige Bygninger, og man ønsker at faa den flyttet hen til den ny Ladegaard. Derved vilde der opnaas meget betydelige Fordele, ikke alene for Heste og Kvæg, men ogsaa for Menneskene, som leve paa denne Sindssygeanstalt. For det første ere de Forhold, hvorunder Tyendestanden dernede lever, meget uheldige. Anstalten har et Tyendepersonale paa 80 unge Karle og Piger. Disse have tidligere haft en Samlingsstue, hvor de kunde opholde sig om Aftenen. Denne Samlingsstue har man set sig nødsaget til at tage fra dem, idet man har maattet anvende den i andet Øjemed for Anstalten. Der har ogsaa tidligere for Tyendet været en Sygestue, saa at de ikke vare nødte til at ligge paa deres fælles almindelige Sovestuer under Sygdomme. Denne Sygestue er ogsaa bleven anvendt i andet Øjemed. Saa vidt jeg ved, er den tagen ind til Vaskeriet. Der har endelig ogsaa været en Spisestue for Karlene. Den er ligeledes taget fra dem, og saa har man maattet indrette et foreløbigt Rum i en Tørrestue, hvor de nu maa nyde deres Maaltider. Dette medfører i Virkeligheden meget uheldige Forhold for Tyendet. Navnlig synes jeg, at det er uheldigt, at de ikke længere have en Samlingsstue. Medens Tyendet tidligere kunde samles paa et fælles Værelse med Lys og Varme og under hyggelige Forhold, ser man nu Karle og Piger om Aftenen spadserere omkring mellem Anstaltens Bygninger og tilbringe Tiden der. Jeg synes,

det er Forhold, som Staten ikke godt kan være bekendt at byde sit Tyendepersonale. Det gælder netop ved en Anstalt som denne om, at man kan faa godt og paa-lideligt Tyende, og at man er i Stand til at holde dem i længere Tid, fordi de jo skulle omgaa Patienterne, og det derfor er heldigt at holde Folk, som have nogen Erfaring i saa Henseende. Hvis nu den ny Kvæg- og Hestestald kunde blive bygget, er det Mening, at den gamle Kvæg- og Hestestald, som ligger umiddelbart mellem Anstaltens øvrige Bygninger, skulde indrettes saaledes, at den for det første kunde give Plads for Tyendet, saa at de fik de Opholds- og Sygestuer, som de tidligere have haft, men det vilde ogsaa bidrage til, at selve Anstalten kunde udvides saaledes, at den kunde modtage 20—30 Patienter flere, end den har i Øjeblikket. Hele den Bekostning, som det vilde medføre at bygge den ny Stald og omdanne de ældre Bygninger, vilde vistnok blive omkring 30,000 Kr., men naar der derfor kunde vindes en Snes Pladser — mindst 20 Pladser —, vilde man have en saadan Plads for 1,600 Kr., medens man, naar man opfører en ny Sindssygeanstalt, ikke kan have en Plads i den for under 5000 Kr. Det er altsaa egentlig ikke noget uøkonomisk, men tværtimod et meget økonomisk Foretagende. Det underdrer mig, at det særlig har været Landbostandens Repræsentanter, som have været imod denne Sag. Det maa da siges, at de Forbedringer, der skulde indføres dernede, ville i første Række komme netop vor Landbostand til gode. Vi maa jo huske paa, at Sindssygeanstalterne ere gennemgaaende meget stærkt belagte, saa at det er vanskeligt at faa Sindssygepatienter optagne paa Anstalterne. Denne Anstalt nede ved Vordingborg afviser hvert Aar ikke saa ganske faa. Jeg har her liggende for mig et Par Beretninger, hvoraf dette fremgaar. Det Aar, da den ene Beretning blev udgiven, søgtes der saaledes Optagelse for 81 Mænd og 95 Kvinder, i alt 176. Deraf bleve kun optagne 42 Mænd og 53 Kvinder, altsaa i alt 95, saa at man maatte afvise i alt 81 Patienter. Jeg synes, det er underligt, at Landbostandens Repræsentanter over for denne Sag have stillet sig saa modvilligt, da det særlig er Patienter, der nyde 3die Klasses Forplejning. — Folk ude fra Landet, der komme til at lide under denne Pladsmangel og blive afviste. Alle vide, at det er en meget stor Ulykke, ikke alene for Patienten selv, men ogsaa for hans Familie, som da enten er tvungen til at have ham hjemme eller til at an-